

Sygn. akt IV Ka 294/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Paweł Pratkowiecki (spr.)
Sędziowie	SO Włodzimierz Przysłupski SO Marek Poddębniak
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Marcina Kucharskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2013 r.

sprawy **M. A. (A.), Z. B. (B.), Z. C. (C.), R. K. (K.), J. M. (M.) i B. S. (S.)**

oskarżonych o przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Okręgowego w Legnicy
i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 24 stycznia 2013 r. sygn. akt II K 315/09

I. zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego **Z. B.** uchyla i eliminując z opisu przypisanych mu zachowań ustalenia o działaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami niż J. M. oraz o podżeganiu do wystawienia poświadczających nieprawdę faktur, a nadto ustalając, że zachowania te oskarżony podjął w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od września 2001 r. do lutego 2002 r. oraz, że tak opisane przestępstwo stanowiło wypadek mniejszej wagi tj. występki z art. 286 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie przeciwko temu oskarżonemu umarza i w tym zakresie kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych M. A., Z. C., J. M., B. S. i R. K. oraz Prokuratora za oczywiście bezzasadne,

III. zasądza od oskarżonych M. A., Z. C., J. M., B. S. i R. K. na rzecz Skarbu Państwa po 3 złote kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza im następujące opłaty za II instancję:

- M. A. w kwocie 520 zł,

- Z. C. w kwocie 280 zł,
- J. M. w kwocie 1.300 zł,
- B. S. w kwocie 200 zł,
- R. K. w kwocie 500 zł,

zaś w zakresie apelacji Prokuratora kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Oskarżony Z. B. stanął pod zarzutem tego, że:

II. w wrześniu 2001 r. w K. rejonu (...) i L. działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z M. U., J. M., S. G., J. J. (1) i K. K. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakłady (...) w ten sposób, że po uprzednim podżeganiu pozyskał z Biura (...) w L. poświadczającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) wystawioną przez M. U., a dotyczącą zapłaty za pobyt dzieci P. i Ł. na kolonii w Ł., a następnie przedmiotową fakturę wraz z wnioskiem o dofinansowanie przedłożył pokrzywdzonemu, wskutek czego otrzymał nienależne dofinansowanie z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w kwocie 2234 zł, pomimo, że wyżej wymienione dzieci nie uczestniczyły w tym wypoczynku,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w lutym 2002 r. w K. rejonu (...) i L., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z J. M., M. U., S. G., J. J. (1) i K. K. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakłady (...), w ten sposób, że pozyskał z Biura (...) w L. poświadczającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) wystawioną przez M. U., a dotyczącą zapłaty za pobyt dzieci P. i Ł. na zimowisku we Włoszech, którą podpisał, a następnie przedmiotową fakturę wraz z wnioskiem o dofinansowanie przedłożył w dziale socjalnym, w wyniku czego otrzymał z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych świadczenie w kwocie 1576 zł, pomimo, że w/w dzieci nie uczestniczyły w tym wypoczynku,

tj. o czyny z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżony Z. C. stanął pod zarzutem tego, że:

IV. w okresie od 24 maja 2002 r. do 13 czerwca 2002 r. w L. i P., działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze współwłaścicielami (...)w L. - S. G., J. J. (1) i K. K. (2) - nakłonili kierownika w/wym. Biura M. U., jako osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu, do wydania dnia 24.05.2002 r. poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) w zakresie zapłaty za pobyt syna B. C. na zorganizowanym przez wskazane biuro wypoczynku we Francji

w kwocie 1944 zł, podczas gdy w rzeczywistości taki wyjazd nie został przeprowadzony, po czym dokumentem tym posłużył się, przedkładając go w Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych(...) w P., na skutek czego wykorzystując udzieloną mu przez w/wym. pomoc, wprowadził w błąd pracowników wskazanego zakładu w zakresie przysługiwania dofinansowania wyjazdu, doprowadzając w dniu 13.06.2002 r. do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 1361 zł nienależnego dofinansowania, czym działał na szkodę (...) SA.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżony R. K. stanął pod zarzutem tego, że:

XII. w lipcu i w sierpniu 2001 r. w K., rejon (...) i w L. działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z M. U., J. M., S. G., J. J. (1) i K. K. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podżeganiu pozyskał z Biura (...) w L. fakturę VAT wystawioną przez M. U. nr (...), poświadczając nieprawdę w zakresie zapłaty za pobyt dziecka M. K.(1) na obozie młodzieżowym w Ł., a następnie przedmiotową fakturę wraz z wnioskiem o dofinansowanie przedłożył w dziale socjalnym, czym doprowadził Zakłady (...) uzyskując dofinansowanie w kwocie 1142 zł.

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIII. w lutym 2001 r. w K. rejonu (...) i L. działając wspólnie i w porozumieniu z M. U., J. M., S. G., J. J. (1) i K. K. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podżeganiu, pozyskał z Biura (...) w L. fakturę VAT nr (...), wystawioną przez M. U., na której złożył swój podpis, dotyczącą zapłaty za pobyt M. i B. K. na zimowisku w S., podczas gdy wyżej wymienione dzieci nie uczestniczyły w tym zimowisku, a następnie przedmiotową fakturę wraz z wnioskiem o dofinansowanie przedłożył w dziale socjalnym, czym doprowadził Zakłady (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, uzyskując dofinansowanie w kwocie 1874 zł,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. z zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIV. w okresie kwiecień-lipiec 2000 r. w K. rejonu (...) i L. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z M. U., J. M., S. G., J. J. (1) i K. K. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podżeganiu pozyskał z Biura (...) poświadczając nieprawdę fakturę VAT nr (...), dotyczącą zapłaty za pobyt dzieci M. i K. K. (3) na obozie w Hiszpanii, podczas gdy wyżej wymienione dzieci nie uczestniczyły w tym obozie, a następnie przedmiotową fakturę wraz z wnioskiem o dofinansowanie przedłożył w dziale socjalnym, czym doprowadził Zakłady (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem., uzyskując dofinansowanie w kwocie 2212 zł,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XV. w lutym 2002 r. w K. i L. działając wspólnie i w porozumieniu z M. U., J. M., S. G., J. J. (1) i K. K. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim podżeganiu, pozyskał z Biura (...) w L. poświadczając nieprawdę fakturę VAT nr (...), wystawioną przez M. U., na której złożył swój podpis, dotyczącą zapłaty za pobyt dzieci M. i B. na zimowisku w Austrii, podczas gdy wyżej wymienione dzieci nie uczestniczyły w tym zimowisku, a następnie przedmiotową fakturę wraz z wnioskiem o dofinansowanie przedłożył w dziale socjalnym, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakłady (...), uzyskując dofinansowanie do wypoczynku w kwocie 1478zł,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVI. w okresie czerwiec - lipiec 2003 r. w K. rejonu (...) i L. działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z M. U., J. M., S. G., J. J. (1), K. K. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Zakłady (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr (...) dotyczącej zapłaty za pobyt syna B. K. na obozie młodzieżowym w P., wystawionej, po uprzednim podżeganiu, przez dyrektora Biura (...) w L., a następnie przesłanej do pokrzywdzonego oraz przedłożonego wniosku otrzymał dofinansowanie z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w kwocie 980 zł, pomimo, że wyżej wymienione dziecko nie uczestniczyło w tym obozie,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVII. w okresie czerweu i lipcu 2003 r. w K. rejonu (...) i L. działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z J. M., M. U., S. G., J. J. (1), K. K. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Zakłady (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że na podstawie faktury nr (...) r. dotyczącej zapłaty za pobyt dzieci M. i B. K. na zimowisku w W. wystawionej, po uprzednim podżeganiu przez dyrektora Biura (...) M. U., a następnie przesłanej do pokrzywdzonego oraz przedłożonego wniosku, otrzymał dofinansowanie z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w kwocie 1960 zł pomimo, że wyżej wymienione dzieci nie uczestniczyły w tym wypoczynku,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżony J. M. stanął pod zarzutem tego, że:

XVIII. w okresie od stycznia 2000 r. do grudnia 2003 r. w K., rejonu (...) i L. działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z M. U., S. G., K. K. (2), J. J. (1) oraz niżej wymienionymi osobami udzielił pomocnictwa oraz doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakłady (...) w ten sposób, że:

- działając wspólnie i w porozumieniu z P. G. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez wyżej wymienionego w kwocie 20.871 zł poinformował go o możliwości uzyskania z Biura (...) w L. poświadczających nieprawdę faktur nr (...) dotyczących zapłaty za pobyt dzieci wyżej wymienionego na wypoczynku i w ten sposób uzyskania nienależnych świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a następnie podżegając M. U. do przestępstwa, podawał jej dane dotyczące dzieci oraz pobierał przedmiotowe faktury z tego biura podróży i przekazywał P. G. oraz pobierał z kasy zakładu kwoty dofinansowania i przekazywał je dla P. G.
- pomimo, że wiedział, iż dzieci ten nie będą uczestniczyły w przedmiotowym wypoczynku,

- działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez R. K. udzielił jemu pomocnictwa do uzyskania nienależnych świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w kwocie 9.646 zł w ten sposób, że poinformował go o możliwości uzyskanie poświadczających nieprawdę faktur VAT nr (...), a następnie podżegał M. U. do wystawienia tych faktur oraz podawał jej dane dzieci - wiedzą, iż dzieci te nie wezmą udziału w tym wypoczynku,

- działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez M. B. (1), załatwiał formalności związane z uzyskaniem przez wyżej wymienionego świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w kwocie 11.471 zł w ten sposób, że podżegał pracowników Biura (...) do wystawienia poświadczających nieprawdę faktur VAT nr (...), podawał dane dzieci M. B. (1) przedkładał w dziale socjalnym wnioski

o dofinansowanie i faktury oraz pobierał w kasie zakładu kwoty dofinansowania,

- działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. B. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Z. B., załatwiał formalności związane z uzyskaniem przez wyżej wymienionego nienależnych świadczeń z zakładowego funduszy świadczeń socjalnych w kwocie 3.810 zł w ten sposób, że podzegał M. U. do wystawienia faktur VAT nr (...) i podawał dane dzieci, przedkładał w dziale socjalnym wnioski o dofinansowanie i faktury oraz pobierał z kasy zakładu kwoty dofinansowania,

- w lipcu 2000 r. działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim podzeganium do wystawienia faktury poświadczającej nieprawdę pozyskał fakturę VAT nr (...) dotyczącą zapłaty za pobyt dzieci J.

i M. M. (2) na kolonii w D., a następnie przedmiotową fakturę wraz z wnioskiem o dofinansowanie przedłożył w dziale socjalnym, skutkiem czego uzyskał nienależne dofinansowanie z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w kwocie 2.292 zł, pomimo, że wyżej wymienione dzieci nie uczestniczyły w tym wypoczynku,

- w lipcu 2001 r. działając z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim podzeganium do wystawienia poświadczającej nieprawdę faktury pozyskał fakturę VAT nr (...) dotyczącą zapłaty za pobyt dzieci J.

i M. M. (2) na kolonii w Ł., a następnie przedmiotową fakturę wraz z wnioskiem o dofinansowanie przedłożył w dziale socjalnym, uzyskując dofinansowanie z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w kwocie 2.284 zł

skutkiem czego udzielił pomocnictwa oraz doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakłady (...) na łączną kwotę 50.374 zł,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 2 k.k. i art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

XIX. w okresie od 10.09.2003 r. do 22.10.2003 r. w P. działając

z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czynem ciągłym podrobił podpisy S. J. (1) na poleceniu wyjazdu służbowego nr 294/03 z dnia 22.08.2003 r. wystawionego dla S. J. (1) oraz na wniosku o wypłacenie zaliczki w kwocie 600zł tytułem wyżej wymienionej delegacji, a następnie posłużył się wyżej wymienionymi dokumentami, przedkładając je Zakładom (...), skutkiem czego pobrał wyżej wymienioną kwotę wiedząc, iż przedmiotowa zaliczka S. J. (1)nie przysługuje, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakłady (...) w kwocie 600 zł,

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XX. w marcu 2001 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu

z J. C. oraz w celu osiągnięcia przez wyżej wymienionego korzyści majątkowej, podzegał lekarza ZOZ

w G. M. A. do poświadczania nieprawdy

w druku (...), to jest zaświadczeniu o czasowej niezdolności do pracy J. C. za okres od 26.03.2001 do 7.04.2001 r. ,w wyniku czego udzielił pomocnictwa J. C. do doprowadzenia pracodawcy Zakładów (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.080,69 zł poprzez uzyskanie nienależnego zasiłku z powodu czasowej niezdolności do pracy,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXI. w październiku 1997 r. w G. i innym nieustalonym miejscu działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) oraz

w celu osiągnięcia przez niego korzyści majątkowej podzegał lekarza, w stosunku do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania, a wystawiającego druki (...) dotyczące czasowej niezdolności do pracy M. B. (1) w okresach do 13.10.1997 r. do 19.10.1997 r. oraz od 20.10.1997 r. do 24.10.1997 r. do poświadczenia nieprawdy w tych dokumentach, a następnie posłużył się tymi dokumentami przedkładając je pracodawcy skutkiem czego Zakłady (...) zostały doprowadzone do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 813,60 zł w wyniku wypłaty M. B. (1) nienależnego świadczenia z tytułu czasowej niezdolności do pracy,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXII. w dniu 4.07.2001 r. w K., rejonu (...) działając celu użycia jako autentyczny, podrobił podpis M. B. (1) na piśmie adresowanym do Dyrekcji(...)dotyczącym częściowego zwrotu kosztów pobytu dzieci M., M. i A. B. na obozie Młodzieżowym w J.,

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k.

XXIII. dniu 20.02.2001 r. w K., rejonu (...), działając czynem ciągłym oraz w celu użycia za autentyczny;

- podrobił podpis M. B. (1) na piśmie adresowanym do Dyrekcji (...)dotyczącym częściowego zwrotu kosztów pobytu dzieci M. i M. B. (2) na zimowisku w S.,

- podrobił podpis M. W. na piśmie adresowanym do Dyrekcji (...)dotyczącym częściowego zwrotu kosztów pobytu dzieci A. i A. W. na zimowisku w S.,

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 315/09:

II. oskarżonego Z. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.

w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, § 2

i § 3 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

III. oskarżonego Z. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw.

z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę

6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

VIII. oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt XII, XIII, XIV, XV części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż stanowią one ciąg przestępstw

z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IX. oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt XVI i XVII części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.

w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

X. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i § 2 k.k. art. 91 § 2 k.k. połączył oskarżonemu R. K. orzeczone w pkt VIII i IX kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę łączną 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

XI. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw.

z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, oraz karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XII. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIX części wstępnej wyroku

i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw.

z art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

XIII. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XX części wstępnej wyroku

i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw.

z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

XIV. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XXI części wstępnej wyroku

i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw.

z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

XV. oskarżonego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt XXII i XXIII części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż stanowią one ciąg przestępstw

z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

XVI. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i § 2 k.k., art. 91 § 2 k.k. połączył oskarżonemu J. M. orzeczone w pkt XI, XII, XIII, XIV, XV kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w pkt XI, XII, XIII, XIV kary grzywny i wymierzył mu karę łączną

2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości

1 (jednej) stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

XVIII. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k.:

- wykonanie orzeczonej w pkt II kary 7 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu Z. B. na okres próby 2 (dwóch) lat,

- wykonanie orzeczonej w pkt III kary 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu Z. C. na okres próby 2 (dwóch) lat,

- wykonanie orzeczonej w pkt X kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu R. K. na okres próby 2 (dwóch) lat,

- wykonanie orzeczonej w pkt XVI kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu J. M. na okres próby 3 (trzech) lat,

XIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k.:

- na poczet orzeczonej w XVI kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu J. M. okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach 09.02.2006 r. - 26.04.2006 r., przyjmując 1 (jeden) dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny,

XX. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy

o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył im następujące opłaty: oskarżonemu Z. B. w kwocie 340 zł, oskarżonemu Z. C. w kwocie 280 zł, oskarżonemu R. K. w kwocie 500 zł, oskarżonemu J. M. w kwocie 1300 zł.

Powyższy wyrok zaskarżyli w całości obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżony Z. B. i R. K. stawiając zarzuty naruszenia prawa do obrony oraz rażącej niewspółmierności wymierzonych kar wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania wobec obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego Z. C. stawiając zarzuty obrazy prawa materialnego oraz obrazy prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego albo warunkowe umorzenie postępowania.

Obrońca oskarżonego J. M. stawiając zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego, a także obrazy prawa procesowego i błędu

w ustaleniach faktycznych, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzutów opisanych w punktach XVIII, XX i XXI, zaś w odniesieniu do zarzutów z punktów XIX, XXII i XXIII wniósł o umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ponieważ apelacje obrońców wszystkich oskarżonych, z wyjątkiem Z. B. oraz apelację Prokuratora uznano za oczywiście bezzasadne, a wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego złożyli jedynie obrońcy oskarżonych Z. B., R. K., Z. C. i J. M., to niniejsze uzasadnienie dotyczyć będzie wyłącznie tych czterech oskarżonych.

Co do apelacji obrońcy oskarżonych Z. B. i R. K..

Dokonując analizy zarzutów apelacji w odniesieniu do Z. B. sąd odwoławczy uznał, że w sprawie wystąpiła ujemna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., co nakazywało uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec tego właśnie oskarżonego. Dokonując takiej oceny Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności przyjął, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw, by zachowania Z. B. kwalifikować z zastosowaniem art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. Jak bowiem prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy oskarżony nigdy nie kontaktował

się z przedstawicielami biura (...) i nie nakłaniał ich do wystawienia faktur potwierdzających nieprawdę. Wszystkie swoje działania oskarżony Z. B. ograniczył bowiem jedynie do kontaktów z oskarżonym J. M.. W tej sytuacji Sąd Okręgowy wyeliminował z opisu czynu te fragmenty, które stanowiły, że Z. B. podzegał do wystawiania faktur oraz, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami niż J. M.. To z kolei sprawiło, że czyn oskarżonego należało zakwalifikować jedynie z zastosowaniem art. 286 k.k. oraz art. 273 k.k. Nadto, bacząc na czas i okoliczności, w jakich dochodziło do podejmowania poszczególnych zachowań, sąd odwoławczy uznał, że oskarżony Z. B. działał w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k.

Mając natomiast na uwadze stosunkowo niewielką wartość wyłudzonego mienia Sąd Okręgowy dodatkowo przyjął, że popełniony przez oskarżonego występki stanowił wypadek mniejszej wagi.

Wszystko to doprowadziło do ostatecznego zakwalifikowania czynu oskarżonego Z. B. jako występku z art. 286 §3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Ponieważ zaś do popełnienia tego przestępstwa doszło w okresie od września 2001 r. do lutego 2002 r., to zgodnie z treścią art. 101 § 1 pkt 4 k.k. oraz art. 102 k.k., już w lutym 2012 r. nastąpiło przedawnienie jego karalności. Mając to na uwadze sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i w oparciu o art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowania karne przeciwko Z. B. umorzył, a kosztami procesu w tym zakresie obciążył Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 k.p.k.).

Chybione były te zarzuty apelacji, które kwestionowały prawidłowość zaskarżonego wyroku oraz sposób procedowania Sądu Rejonowego w odniesieniu do oskarżonego R. K.. Nie można bowiem przyjąć, że prowadząc rozprawę w dniu 16 czerwca 2011 r. sąd naruszył prawa oskarżonego do obrony. Jak wynika z treści protokołu sąd pierwszej instancji zapoznał się z wnioskiem oskarżonego i w oparciu o art. 376 § 3 k.p.k. podjął decyzję o prowadzeniu postępowania dowodowego w zakresie, który nie dotyczył R. K. (k. 741v). Nie ma racji skarżący stawiając tezę, że przesłuchani tego dnia świadkowie składali zeznania kluczowe dla linii obrony R. K.. Trzeba bowiem pamiętać, że oskarżony ten co do zasady nie kwestionował popełnienia zarzucanych mu czynów, a nawet wyrażał chęć dobrowolnego poddania się karze. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy podczas rozprawy w dniu 16 czerwca 2011 r. prawidłowo uznał, że zeznania świadków P. T. i Z. P., skupiające się na ogólnych zasadach działania związków zawodowych w (...) SA, nie dotyczą bezpośrednio zarzutów postawionych R. K.. Nie sposób tym samym utrzymywać, że doszło do naruszenia prawa do obrony, jakie niewątpliwie temu oskarżonemu przysługiwało. Bez znaczenia dla tej oceny jest również eksponowany w apelacji fakt, że na wspomnianą rozprawę nie stawił się obrońca oskarżonego. Była to bowiem decyzja, która w żaden sposób nie mogła wstrzymać toku procesu. W swoim piśmie obrońca, nie wnosząc o odroczenie rozprawy, zakomunikował jedynie, że w dniu 16 czerwca 2011 roku nie stawi się do sądu (k. 731). Takie oświadczenie, w obliczu faktu, że obrona nie miała charakteru obligatoryjnego, nie mogło wywołać żadnych skutków prawnych.

Z treści apelacji wynika w sposób jednoznaczny, że obrona nie kwestionowała ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji co do przebiegu

i skutków zachowania się oskarżonego R. K., a jedynie stawiała zarzut rażącej niewspółmierności kary i wnioskuje o warunkowe umorzenie postępowania karnego. Należy zatem podkreślić, że prawidłowo przyjęta przez Sąd Rejonowy i nie kwestionowana przez apelującego kwalifikacja prawa czynów przypisanych oskarżonemu R. K. obejmowała m.in. art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. więc wskazywała na popełnienie występku zagrożonego karą do 8 lat pozbawienia wolności. Co przy tym ważne, w sytuacji gdy sprawca czynu opisanego w art. 271 § 1 k.k. działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to nie wchodzi w grę uznanie takiego zachowania za wypadek mniejszej wagi, jak tego chce apelujący obrońca. Przepis art. 271 § 3 k.k. stanowi bowiem samodzielną normę, typizującą odrębne przestępstwo popełnione w zamiarze kierunkowym, która dla każdego zachowania opisanego w art. 271 § 1 k.k., jeśli zostało popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przewiduje zagrożenie karą do 8 lat pozbawienia wolności. Innymi słowy, kodeks karny nie zna uprzywilejowanej formy wypadku mniejszej wagi w odniesieniu do zachowań wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. W tej sytuacji, z uwagi na treść art. 66 § 2 i § 3 k.k., zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania było niedopuszczalne.

Dokonując oceny zaskarżonego wyroku także pod kątem orzeczenia o karze sąd odwoławczy uznał, że nie można jej uznać za rażąco surową. Wielość popełnionych przez oskarżonego R. K. przestępstw oraz znaczna wartość wyłudzonego mienia sprawiają, iż stopień społecznej szkodliwości tych czynów należy uznać za znaczny, a tym samym, że wymierzona przez Sąd Rejonowy kara spełnia wszelkie wymogi przewidziane w odpowiednich przepisach kodeksu karnego.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie dopatrył się w apelacji obrońcy oskarżonego R. K. żadnych argumentów, które w sposób skuteczny mogłyby podważyć prawidłowość wyroku zarówno w zakresie winy i sprawstwa, jak również w odniesieniu do orzeczonej kary.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego Z. C..

Nie ma racji skarżący, gdy wywodzi, że w kwestii dotyczącej wystawienia nierzetelnej faktury VAT zastosowanie winny znaleźć wyłącznie przepisy kodeksu karnego skarbowego. Po pierwsze bowiem cytowany w apelacji pogląd, wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2004 r., sygn. I KZP 22/03, dotyczy sytuacji, gdy wystawca faktury godzi

w obowiązek podatkowy, co w realiach niniejszej sprawy nie miało miejsca. Fikcyjne faktury służyły bowiem jedynie do wyłudzenia nienależnych świadczeń z funduszu socjalnego i tym samym były narzędziem, jakim posługiwali się sprawcy oszustwa dokonywanego na szkodę (...) SA. Po drugie, stawiana w apelacji teza o wypieraniu norm prawa karnego przez przepisy prawa karnego skarbowego, odwołująca się do wspomnianej uchwały Sądu Najwyższego oraz poglądów doktryny nie wytrzymuje krytyki w obliczu najnowszej linii orzecznictwa najwyższej instancji sądowej. Otóż w uchwale siedmiu sędziów z dnia 24 stycznia 2013 roku sygn. I KZP 19/12 (OSNKW 2013/2/13) Sąd Najwyższy trafnie wskazał, że reguły wyłączania wielości ocen, na których bazowały m.in. poglądy przywoływane przez autora apelacji, mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s.

W realiach niniejszej sprawy nie może być żadnych wątpliwości, że osoby wystawiające nierzetelne faktury VAT w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zachowaniem swym wyczerpywały znamiona występku z art. 271 § 3 k.k., zaś oskarżony podzégając do takiego zachowania, wypełniał znamiona występku z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.

Rzeczą zupełnie osobną i nie mającą znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest natomiast to, czy rzeczywiście opisane wyżej zachowania można zakwalifikować również jako występkę stypizowaną w kodeksie karnym skarbowym, a więc czy mamy tu do czynienia z idealnym zbiegiem czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s.

Podczas rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego Z. C. podniósł nie bez racji, że dla przypisania odpowiedzialności za występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. niezbędne jest aby sprawca zdawał sobie sprawę z tego, że osoba nakłaniana do wystawienia dokumentu posiada cechy indywidualne wymienione w art. 271 § 1 k.k. W sprawie niniejszej nie może być jednak wątpliwości, że oskarżony taką wiedzę posiadał. Zwracając się do przedstawicieli biura podróży o wystawienie nierzetelnej faktury oskarżony wykorzystywał bowiem fakt, iż zatrudnione tam osoby były formalnie uprawnione do wystawienia takiego właśnie dokumentu.

Reasumując tę część rozważań, sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawidłowości przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, która odwoływała się m.in. do art. 271 § 3 k.k.

Nie przekonują również argumenty skarżącego, które wskazują na celowość uznania, iż popełnione przez oskarżonego przestępstwo oszustwa stanowiło wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 286 § 3 k.k. To prawda, że wartość wyłudzonego mienia nie była szczególnie duża, ale gdy się weźmie pod uwagę całokształt zachowania się oskarżonego, w tym zwłaszcza fakt podzégania do wystawienia, a następnie posługiwania się potwierdzającym nieprawdę dokumentem, to brak jest podstaw do uznania, że zachowanie Z. C. przybrało uprzywilejowaną postać wypadku

mniejszej wagi. Tym samym nie było również możliwe rozważanie zastosowania wobec tego oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania, którą zresztą z definicji wykluczała przyjęta kwalifikacja prawna czynu, odwołująca się do art. 271 § 3 k.k.

Niewątpliwie rację ma natomiast skarżący, gdy wywodzi, że Sąd Rejonowy z obrazą art. 8 k.p.k., jako argumentu na winę i sprawstwo oskarżonych, używał odwołania się do treści wyroków skazujących dotyczących innych prawomocnie zakończonych postępowań. Był to zabieg błędny i naruszający zasadę samodzielności orzeczniczej sądu, ale wszystko wskazuje na to, że cechował on głównie samo uzasadnienie zaskarżonego wyroku i nie przeniósł się na rzeczywisty sposób dokonywania przez Sąd Rejonowy oceny poszczególnych dowodów, która co do rzetelności i obiektywizmu nie może budzić żadnych zastrzeżeń. Trzeba nadto zauważyć, iż uchybienie to nie mogło mieć wpływu na treść wyroku wydanego wobec oskarżonego Z. C..

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budzi również orzeczona wobec oskarżonego kara, która z uwagi na jej rozmiar oraz warunkowy charakter (kara pozbawienia wolności) nie może być w żaden sposób uznana za rażąco surową.

Z wszystkich tych przyczyn zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Z. C. utrzymano w mocy.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego J. M..

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że obrońca konstruując środek odwoławczy postawił różne w swej treści zarzuty opierając się jednak na tożsamy uchybieniach.

Pierwszym z nich, kwalifikowanym w apelacji zarówno jako naruszenie prawa materialnego, jak i obraza prawa procesowego, a nadto także błąd w ustaleniach faktycznych było wskazanie, że brak jest podstaw do zakwalifikowania czynów popełnionych przez oskarżonego jako oszustwa, albowiem osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę wiedziały o nielegalnym procederze wyłudzenia świadczeń socjalnych, a tym samym nie można przyjąć, że w sprawie doszło do wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd. Z poglądem tym nie sposób się zgodzić. Byłby on bowiem trafny jedynie wówczas, gdyby przedmiotowego przestępstwa dopuszczono się na szkodę tych osób, które reprezentowały spółkę (...), a więc idąc za apelującym, na szkodę Z. C. i B. S.. W sytuacji natomiast, gdy przedstawiciele pokrzywdzonej firmy sami zaangażowali się w przestępczy proceder, to ich rola została przesunięta z pozycji reprezentanta pokrzywdzonego do grupy sprawców przestępstwa oszustwa. Nie zmieniło to jednak absolutnie faktu, że przez cały czas działania podejmowane przez tak ukształtowaną grupę dokonywały się na szkodę (...) SA.

Chybiony był także zarzut wskazujący, że oskarżonemu J. M. nie można przypisać działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i przez to kwalifikować jego czynu z zastosowaniem art. 271 § 3 k.k., albowiem w sprawie nie wykazano, aby udzielał on lub próbował udzielić takiej korzyści przedstawicielom biura (...). Rzecz bowiem w tym, że korzyść majątkowa, o jakiej mowa w art. 271 § 3 k.k. z przyczyn oczywistych podlega definicji tego pojęcia zamieszczonej w art. 115 § 4 k.k. Oznacza to wbrew wywodom apelacji, że osoba poświadczająca nieprawdę może działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej albo dla siebie albo dla kogoś innego. W niniejszej sprawie nie ma natomiast najmniejszych wątpliwości, że dzięki nierzetelnym fakturom VAT wystawianym przez przedstawicieli biura(...)korzyść majątkową uzyskiwali pracownicy pokrzywdzonej firmy, a polegała ona na uzyskaniu nienależnego świadczenia z funduszu socjalnego. Nie ma również żadnych wątpliwości, że zarówno oskarżony J. M. jak i przedstawiciele biura(...)zdawali sobie sprawę w jakim celu owe faktury są wystawiane.

Równie nietrafny był także zarzut wskazujący na brak szkody po stronie spółki (...) SA, co zdaniem obrony wykluczało przypisanie oskarżonemu występku oszustwa. Po pierwsze trzeba bowiem pamiętać, że powstanie szkody w mieniu pokrzywdzonego nie należy do ustawowych znamion przestępstwa opisanego w art. 286 k.k. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 r., sygn. V KKN 267/00, OSNKW 2000/9-10/85 oraz z dnia 6 maja 2010 r., sygn. II KK 256/09, LEX 583778). Po drugie zaś nie może być wątpliwości, że w wyniku działań oskarżonego pokrzywdzona spółka niekorzystnie rozporządzała swoim mieniem. Wypłacała bowiem określone środki finansowe na rzecz rzekomej rekompensaty wydatków na wypoczynek dzieci, który w rzeczywistości nie miał miejsca. Gdyby zatem

pokrzywdzony zdawał sobie sprawę z tej okoliczności, odmówiłby wypłaty wspomnianych środków. I bez znaczenia jest tu podnoszona w apelacji okoliczność, że dzieci pracowników spędzały wypoczynek wakacyjny, tyle że w innych okolicznościach niż wykazane w przedkładanych fakturach. Celem i rolą funduszu nie było bowiem dowolne i niekontrolowane wypłacanie pieniędzy, a jedynie rekompensata wydatków za wypoczynek, który odbywał się w konkretnym miejscu i czasie i został uczciwie potwierdzony.

Nie przekonują również te argumenty apelacji, które odwołują się do istnienia konfliktu pomiędzy poszczególnymi organizacjami związkowymi oraz istnienia rzekomej zmywy mającej na celu wyeliminowanie oskarżonego J. M. z działalności związkowej. Zagadnienia te nie mają bowiem nawet marginalnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w której wina i sprawstwo oskarżonego udowodnione zostały w oparciu o konkretne dowody, prawidłowo i rzetelnie ocenione przez Sąd Rejonowy oraz przekonująco omówione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Choć w apelacji nie przytoczono żadnych konkretnych zarzutów pod adresem rozstrzygnięć dotyczących zarzutów postawionych oskarżonemu w punktach XX i XXI, to sąd odwoławczy kontrolując całość orzeczenia, uznał, że brak jest podstaw do zakwestionowania również i tej części zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy w sposób logiczny wykazał bowiem w oparciu o jakie dowody uznał, iż oskarżony podlegał lekarzy do wystawienia nierzetelnych zwolnień od pracy i stanowisko to znajduje pełną akceptację sądu II instancji. Nie ma zatem potrzeby, zwłaszcza w obliczu przemilczeń apelującego, aby powielać argumenty właściwe przedstawione w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy.

Nie zasługiwały na uwzględnienie również te zarzuty i wnioski apelacji, które wskazywały na rzekomo znikomy lub nieznaczny stopień społecznej szkodliwości czynów polegających na fałszowaniu podpisów i wyłudzeniu należności związanych z wystawieniem delegacji na rzecz S. J. (1). To, że w konsekwencji oskarżony zwrócił wyłudzone pieniądze nie zmienia bowiem obrazu popełnionego przestępstwa. Oskarżony działał z premedytacją, a przy tym dopuścił się sfałszowania podpisów, co powoduje, iż stopień społecznej szkodliwości jego zachowań został przez Sąd Rejonowy oceniony prawidłowo.

Teza, iż w sprawie winien znaleźć zastosowanie (w odniesieniu do zarzutu z punktu XIX) art. 15 § 1 k.k. jest błędna. Zachowanie oskarżonego stanowiło bowiem dokonanie przestępstwa oszustwa, nie zaś jego usiłowanie. Oskarżony nie zapobiegł również skutkowi, a jedynie po ujawnieniu całej sprawy zwrócił wyłudzone mienie.

Reasumując, nie może być mowy ani o umorzeniu na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. postępowania w zakresie przestępstwa oszustwa opisanego w punkcie XIX, ani o warunkowym umorzeniu postępowania w odniesieniu do czynów opisanych w punktach XXII i XXIII. Ten ostatni wniosek jest zresztą niemożliwy do realizacji m.in. z tego powodu, że w tym samym wyroku oskarżonego skazano za popełnienie innych zarzuconych mu czynów.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budzi również wymierzona oskarżonemu kara. W obliczu ilości popełnionych przestępstw oraz biorąc pod uwagę zaplanowany sposób działania oskarżonego, nie można bowiem utrzymywać, aby była ona rażąco surowa, zwłaszcza gdy się zważy na warunkowy charakter kary pozbawienia wolności.

Z wszystkich tych przyczyn zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. M. utrzymano w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.